

## ?Quin és el mandat del 28 d'abril?

*«L'independentisme no té altre camí que l'eixamplament social, l'acumulació de forces, la reconstrucció de complicitats fora del bloc, i la penetració en nous territoris del país»*

**I ara digueu-me, amigues i amics, quin és el mandat que emana de les urnes catalanes del 28 d'abril, dels que han guanyat aquí.** És important saber-ho. I us ho pregunto perquè ens hem acostumat a esmentar tothora el mandat del Primer d'Octubre, que després cadascú interpreta com vol, esclar.

**A veure, faig llista de vencedors: triomfa amb rotunditat ERC, que és el partit més votat, fita històrica;** també venç l'independentisme en el seu conjunt, en aconseguir 22 diputats de 48 (amb gairebé un 40% del vot, comptant el Front Republicà), trencant així el sostre del nacionalisme català a Madrid des del 1977; i guanya el PSC, que es recupera, assoleix una segona posició sòlida i contribueix de manera decisiva a la victòria de Pedro Sánchez. Tres campions claríssims, amb els de Junqueras al capdavant. Quin és el mandat d'aquests vencedors? Dit d'una altra manera: què encarreguen els votants a ERC, a l'independentisme i al PSC? Nota a peu de pàgina; els derrotats a Catalunya també són claríssims: PP (enfonsat fins a la marginalitat) i Cs (estancat mentre creix a tot Espanya).

**D'acord, us escolto: esteu dient que els votants d'ERC i els del PSC -per agafar les dues ofertes més votades diumenge-** no volen pas el mateix. És cert. No volen el mateix, però potser estem obligats a trobar algun mínim comú denominador, atès que republicans i socialistes són ara el *mainstream* socioelectoral català. Us continuo escoltant: afegiu que no puc extreure un mandat clar del conjunt de l'independentisme perquè és notori que ERC i JxCat no han dit el mateix en campanya i, per tant, els seus electors els han triat justament perquè tenen missatges diferents.

**Us dono la raó, només a mitges: els candidats de JxCat han dit coses molt diverses, fins i tot contraposades;** a estones, m'ha semblat que Laura Borràs i Jordi Sànchez no eren membres de la mateixa llista, a tenor dels seus respectius discursos, per no parlar de les declaracions del president Torra (en una altra galàxia) o d'alguns silencis ( importants en campanya) de Waterloo. Per tant, el votant de la llista postconvergent més que buscar un mandat (no era fàcil copsar-lo) s'ha mogut -sobretot- per altres motius: fidelitat a Puigdemont, tradició de vot, oposició a d'altres marques, etc. Se'm pot replicar que motius equivalents també hi són en molts electors d'ERC, i ho accepto; però no es pot negar que, quan una opció creix tant com la de Junqueras i Rufián, hi ha un element disruptiu que fa de motor de l'ascens. Afirmo que aquest element és doble: la claredat del gir estratègic republicà i la imatge d'unitat. És de manual que els electors castiguen les candidatures que tenen batusses internes i projecten discòrdia.

**Dit tot això, quin hipotètic mandat popular surt de sumar la voluntat dels votants d'ERC, dels votants del PSC i dels votants de JxCat?** Al meu parer, el mandat de treure el peu del gas i fer política (a fons i de fons) sense que ningú hagi de renunciar als seus objectius. És aquell consell de l'escocès Alex Salmond als dirigents del procés: cal molt de temps i paciència. Els aprenents de guardians de la revolució en diuen processisme, mentre llancen insídies sobre els presos, de la mateixa manera que acusen Tardà i Campuzano de traïció. Aquest personal (que dona carnets de bon independentista des de les xarxes i algunes tertúlies) ha perdut també aquests comicis, igual que Álvarez de Toledo des de l'altre cantó. Les seves cabòries i les seves llistes negres s'han estavellat contra el sentit comú d'una gran majoria.

**L'independentisme no té altre camí que l'eixamplament social, l'acumulació de forces, la reconstrucció** de complicitats fora del bloc, i la penetració en nous territoris del país; en aquest sentit, és clau l'augment de vot d'ERC en àmbits metropolitans. A més, els independentistes han

de governar el millor possible, malgrat les moltes mancances i obstacles. Assegura tot això que hi haurà, a Madrid, algú disposat a fer de David Cameron algun dia? No, per descomptat. I les incerteses immediates són moltes: segons quina decisió prengui Pedro Sánchez respecte de la política de pactes a les Corts espanyoles, podria ser que ERC i JxCat pintessin menys del que pintaven abans, quan van portar el líder socialista a la Moncloa. La paradoxa més cruel no s'ha de descartar, de moment: que, amb el seu millor resultat històric, l'independentisme català perdi la clau de la governabilitat espanyola.

**Insisteixo: hi ha un mandat català del 28 d'abril, que té entitat pròpia, fins i tot en cas que ERC i JxCat no puguin jugar com la passada legislatura. Perquè també és el mandat que proclama solemnement que és impossible governar Espanya contra Catalunya.**